

KREPŠINIS MAN YRA NE TIK GYVENIMO BŪDAS

Apie vaikystę, krepšinį, jo paramą ir ateitį kalbamės su KROWN įmonės atstovu Juliumi Paukščiu.

Krepšinis jau seniai tapo mūsų kultūros dalimi, reiškiniu ar gyvenimo būdu. Mano asmeninė sportinė patirtis ir didžioji vaikystės dalis, būtent, ir buvo susieta su šiuo sportu, todėl noriu papasakoti savo istoriją krepšinio pasaulyje. Užaugau mažame miestelyje, kuriame lankiau krepšinio treniruotes. Joms vadovavo krepšinio pionierius Valerijus Bazilevskis - treneris, kuris pasižymėjo kaip aukštą krepšinio intelektą turintis žmogus. Jo organizuojamose treniruotėse buvo galima išmokyti įvairiausių pratimų, derinių ir krepšinio paslapčių, kurios labai praversdavo, tobulinant įgūdžius ar žaidžiant įvairiose varžybose. Deja, treniruočių laikas buvo stipriai ribojamas, o ir treneris dirbo labiau savo iniciatyva, nei buvo finansuojamas. Reikėjo savarankiškai įdėti daug pastangų ir darbo, treniruojantis papildomai, kad neatsilikti nuo didmiesčių krepšinio komandų ir žaidėjų lygio. Būtent tą skirtumą tarp krepšininkų paruošimo ir treniravimo skirtingose krepšinio mokyklose teko pajusti savo kailiu, kai šeštoje klasėje, persikėlus gyventi į Vilnių, pradėjau lankyti Š. Marčiulionio krepšinio mokyklą. Pamačiau, kaip stipriai skiriasi sąlygos ir pačios treniruotės, kiek laiko žaidėjams yra skiriama ne tik krepšinio aikštelėje, bet ir už jos ribų. Atsirado dėmesys fiziniam pasiruošimui, mitybai, laisvalaikiui ir poilsiui. Laikas praleistas Š. Marčiulionio krepšinio akademijoje buvo tikrai ypatingas, kupinas naujų iššūkių ir neišdildomos patirties mano gyvenime.

Turiu įvairių prisiminimų, susijusių su krepšiniu. Vienas tokių - 1995-1996 m. NBA krepšinio lygos žurnalas, kuriame reikėjo surinkti visų krepšinio komandų ir žaidėjų nuotraukų lipdukus. Tą žurnalą puikiai atsimenu ne tik dėl to, kad iki pilnos kolekcijos trūko vienintelio lipduko, bet ir todėl, kad jame buvo galima rasti dviejų Lietuvos krepšinio žaidėjų vardus ir pavardes: Šarūno Marčiulionio - tuo metu jau žaidžiančio „Golden State Warriors“ ekipoje ir ką tik naujokų biržos šaukimu pakviesto - Arvydo Sabonio, pretenduojančio žaisti „Portland Trail Blazers“ ekipoje. Turiu savo archyve išsaugojęs šį žurnalą kartu su visa kita kolekcija: plakatais, krepšinio trofėjais, lipdukais, kortelėmis ir kita atributika. Norėčiau, kad visa tai mano šeimoje būtų perduodama iš kartos į kartą, kaip istorinės krepšinio relikvijos. Turiu tikslą, kad mano vaikai treniruotųsi Š. Marčiulionio krepšinio akademijoje ir taip

mylėtų krepšinį, kaip aš. Krepšinio akademijos ateitis turėtų rūpėti ne tik jos įkūrėjui, ne tik jos darbuotojams, bet ir vaikams, tėvams, rėmėjams ir visuomenei. Kai Lietuvos krepšinio rinktinė arba komanda laimi medalius tarptautiniuose čempionatuose, visi tuo labai džiaugiasi, bet nepagalvoja, kiek lėšų ir pastangų reikėjo įdėti, norint profesionaliai paruošti aukšto lygio krepšininkus nuo jaunų dienų. Būtent tą ir daro Š. Marčiulionio krepšinio akademija, kuriai paramą skiria mūsų įmonė KROWN.

Visi turime mylimas komandas ir džiaugiamės jų pergalėmis. Bet, tikriausiai, ne visi susimąsto, kad pergalių pagrindas ir yra jaunimo krepšinis, kurį reikia remti ir puoselėti. Ir jei to nedarysime dabar, tai po metų kitų, gali būti vėlu. Ateityje neturėsime tokių gerų rezultatų, prie kurių esame pripratę, - jei nesirūpinsime vaikų krepšiniu šiandien. Iš Lietuvos, kaip krepšinio šalies, gali likti tik gražus prisiminimas... Norėčiau, kad suklustų įmonės, kurios gali dalį savo pelno skirti vaikų krepšinio paramai. Tam, kad turėti ateitį, - reikia investuoti dabar! Jei tuo pilnai negali pasirūpinti valstybė, reikia rūpintis visuomenei. Norėčiau matyti daugiau lauko krepšinio aikštelių, restauruotų mokyklų aikštelių, daugiau naujo inventoriaus jose. Pinigai, investuoti į sportą, jaunimą, aikštes, duoda nebūtinai tiesioginę grąžą. Tai ir vaikų užimtumas, jų sveikatos stiprinimas, charakterio ugdymas, kelias į gyvenimo būdą,

susijusį arba net nesusijusį su sportu. Jei net sostinėje galima rasti apleistų lauko krepšinio aikštelių su sulaužytais lankais arba pažeista aikštelės danga, tai ką kalbėti apie mažesnius miestus? Su kokiomis didelėmis problemomis susiduria provincijos miestai ir jų jaunimas, norintis sportuoti? Kai kuriuose miestuose trūksta net tik aikštelių ar inventoriaus, bet ir trenerių, galinčių vaikus kvalifikuotai mokyti krepšinio pagrindų. Žinau daug entuziastų, kurie dirba savo iniciatyva, - juos taipogi reikia palaikyti ir ne tik morališkai. Gal Lietuvos miesteliuose taip pat yra daug potencialių krepšinio žvaigždžių, kurioms yra daug sunkiau pakilti ir suspindėti?

Mūsų įmonė KROWN remia Š. Marčiulionio krepšinio akademiją. Jei įmonės skirtų vaikams nors po procentą savo pelno, krepšinis Lietuvoje klestėtų. Reikia ne tik kalbėti, bet ir veikti. Kas dar galėtų prisidėti prie Lietuvos krepšinio ateities?

KROWN

Apsaugo. Išlaiko. Taupo.
www.krown.lt